

vedkommende vil gå længere, end Grønberg gjorde i sin beretning, hvor han spurgte om sammenhængen mellem Færøbankkrisen, Baltica og Hafnia. Han vidste, at der var denne teori om, at der er en sammenhæng, og så spurgte han direktøren for Den Danske Bank, chefen for Finanstilsynet, én mere fra Finanstilsynet og én fra Industriministeriet. Alle de personer, der organiserede sammenhængen, spurgte han, og de svarede meget overraskende: Vi har da ikke gjort noget galt. Det er ikke os, der har lavet en aftale.

Vi tager altså ikke sådan en undersøgelse for gode varer, hvor man spørger de anklagede, om de er skyldige. Vi foretager en undersøgelse for at finde de skyldige i denne sag.

Peter Duetoft (CD):

Der er ikke nogen grund til at skjule, at det her er en skidt sag, men jeg synes nu, jeg har lyst til her i debatten at minde om, at det jo altid er let at klare hele historien, når den er overstået. Bagklogskab er det altid godt at have, man bliver altid klogere af det, og man kan jo altid styre verden.

Jeg føler, at meget i den argumentation, der har været både i debatten i dag og ikke mindst i Politisk-Økonomisk Udvalg forleden dag, er gået på, hvad man ville have gjort, hvis man vidste alt det, som man nu ved i dag, og det er altså ikke særlig konstruktivt.

Det er klart, at der har været en lang række kommunikationssvigt, men det er vel også klart, at der ikke har været nogen ulovlige beslutninger. Der har været ting i systemet, der kiksede. Ja. Men der har ikke været taget en beslutning, hvor man har sat sig ned og har sagt, at nu gør vi sådan, og så var det ulovligt, og det er vel meget rart at huske.

Det er vel også meget rart at huske sin børnelærdom. Jeg kan huske, at man engang sagde: Hvis du er i tvivl om det, du siger, så prøv at sige det modsatte og hør, hvordan det lyder, og hvis det nu lyder rigtig slemt, så hold fast ved det, du mente fra starten. Prøv engang det på et par af de situationer, der har været meget debatteret i de sidste uger. Prøv at vende det om.

Vi ved eksempelvis, at Nationalbankens melding om, at man ikke kunne lide aktiebyttet, ikke nåede frem. Man har skudt sig hen til, at det nok var sådan i Færøgruppen, at repræsentanten dér fra Nationalbanken enten ikke havde sagt det klart nok, eller at de, der skulle høre

det pågældende budskab, ikke havde hørt godt nok efter. Jeg spørger bare: Hvordan i alverden vil man lave en uvildig undersøgelse af, om man har sagt tingene klart, eller om man har åbnet ørene? Det er da en nonsensdiskussion at begynde at gå ind i, at man tror, at man kan finde en afklaring på det, eller på statsministerens berømmelige morgenmøde i Oslo.

Hvorfor ser man fuldstændig væk fra, at der faktisk dengang var andre væsentlige politiske emner i forholdet mellem Færøerne og Danmark end lige nøjagtig banksagen? Det er let at se i dag, at statsministeren burde have snakket bank, og han burde ikke have snakket andet. Men det er altså igen med historiens bagklogskab, at vi er i den situation.

Eller hvad med finansministerens knortekæp, da han begyndte at banke den grønlandske regering på plads? Jamen her virker barndoms-lærdommen effektivt. Tænk nu, hvis finansministeren ikke havde gjort det og det var gået galt. Så kender jeg godt debatten her i Folketingssalen, om ikke i dag så for et år siden eller for to år siden. Så havde det været en uansvarlig finansminister, en dansk regering, der blæste på ulykkerne i rigsfællesskabet, og hvad ved jeg.

Nu sagde finansministeren hårde ting. Det gør han jo en gang imellem, og det hører vi så alle sammen på, og det er også i orden. Så siger vi lidt hårdt tilbage, og så bliver vi gode venner igen. Men så sker der altså det, at han faktisk vælger at stå fast på nogle ting, og så er det også galt.

Det, jeg mener med det, er, at man glemmer at se, at der var et tidspres, der var et voldsomt økonomisk pres, og der var altså en situation, hvor Færøerne var ved at gå op i limningen. Her er det meget let at sige en tirsdag aften i Folketinget fem år efter, at det skulle have været meget anderledes.

Flere har sagt i dag, at Færøerne selv har skabt de økonomiske problemer, der danner baggrund for alt det her, og det er selvfølgelig også rigtigt. Det skal man vel ikke stå hernede og være overdommer på. Det er vel noget, som de færøske vælgere skal klare med de færøske politikere, men det var altså situationen.

Men for mig er der også et andet spørgsmål i forbindelse med forholdene på Færøerne, der undrer. Kritikken mod statsministeren lyder, at statsministeren ikke i Oslo fortalte den færøske regering, at der var noget galt med bankerne. Ærligt og redeligt, skulle de ikke vide det selv?